

TAK JAKO VE STARÉ ANGLII ...

Ášter 20 z 2016

Tak jako ve staré Anglii – zpívali pánové Vodňanský a Skoumal. Drala se mi ta píseň na mysl, když jsem srovnával svou první návštěvu Londýna (v roce 1965, tedy před jedenačtyřiceti lety!) s dojmy současnými. Skoro nic není jako ve staré Anglii! Tenkrát se po ulicích spořádaným a vážným krokem pohybovali uhlazení pánové v černých oblecích, s bučkami na hlavách a deštníky v rukou, právě to obrazy anglické spolehlivosti a solidnosti.

Frkér vleký levou stranou se pídil, na ulicích byly semaforey pro chodce s typickými velikými knoflíky, které, když jste stiskli, okamžitě zastavily pojezdovou dopravu, chodec vykročil a auta ukázněně stála nejezdí, a objeví se jim zase zelená. Chodci pak zase ukázněně, vidouce, že tu a tam ješitě, někdo jde, kdo by třeba chtěl taky pjet, po jejich bude víc a změkli najednou. Udivovalo mě to; v Praze by se na auta bučbec nedostalo, nebo by vyráela na neustálou červenou.

A mnoho jiných projevů ostrovní ukázněnosti. Celovka mimoostrovního, neku-li jiného etnika, jste potkali zcela výjimečně a pobil jako exótum. Kampak na staletí vytyčený nádherný nádherný ticho linulo se vde kol. Trávník vde, ale zejména v Hyde Parku, připomínal hustý plyš; toho nejdražšího medvídky a lovku se vynořila náves lidová „Travička zelená“; Nikde poskvrnky, když jste si lehli, bylo to opravdu potěšení a na každém dojem jako peřina. Ne tak dnes. Celovka formálně odněho spatříte spící; v ulicích je nepřetržitá změna lidí vech barev tváře i odění, vyluzujících různé zvuky, hluky, výkřiky. Do toho dusavá hudba z obchodů, šeptavá tšaskavá hudba ze sluchátek teenagerů a rozličné výkřiky v neřádných jazycích, nabývající na síle s úbytkem denního světla. Nechybí ani vudypřítomní bezdomácká paleta hluků, barev i pachů mrou dšiv nevídanou. Trávník v Hyde Parku je spící okousaný a místy vydřený, nepeřlivá udržovaný. Chodci pšecházejí kdykoliv, červená nečervená, a auta se mezi nimi prodš jako šlená.

Stádně nádherné ticho nebylo ani v nájem hotýlku. Z jedné strany nádraží s pšisloušnou kulisou hospod, povalečů, opilců a jiných libých zdrojů zvuků noci, ze strany druhé dvorek, vyhlížející pustě, ale ošivené etnými vřiz klimatizací, hučících jako piličky, takže celkový dojem byl, jako byste prodlévali v nějaké velmi vytyčené elektrárně, strojárně. Nájem hotýlek sice ke škodlivému hluku klimatizací nepřispíval, ale to prostě proto, že ji nemá. C sice možná bylo ekologické, ale jen stěží vydřitelné. Bylož tou dobou v Londýně horko a typicky ostrovní vlhko, s absolutní. Potil jsem se bez ustání a ješitě horšitě to bylo po pšichodu do hotelového pokoje: dšm byl rozpálený, vzduch se nehnul, otevřená okna nepomohla k ochlazení, zato hojně vpouštila hluk ze zmíněných ventilačních agregátů okolních domů, který malá místnostka dutě násobila. Čhtěli-li jste pšeci trochu ticha, bylo nutno okna zavřít a tu se ta malinká místnostka šile zadýchala, a, jak pravívali pánové V+W, nastalo dusno, parno a vehementno. První den jsem naivně doufal, že kovový panel na stěně slouží k větrání, pšipadně ochlazení, jak krajích zvykem. Nikoliv. Bylo to velmi účinné topení, které se okamžitě začalo vypalovat, a tak kromě vedra vznikl ješitě známý dusivý smrad, který nešodilo vyvštrat. Zdravotní procházky byly nezbytné, soubor zmíněných vlivů nedal šoinouti. Bylo nutno se vyprocházet do bezvědomí. Což mi nešinilo potěše, po pšeti hodinách chš ze jšer nic dalšodilo nepotšeboval. Ale ta kalná rána chodcovahellip; Hotýlek evidentně pamatoval lepšod; šasy, kdy byl zšejmě uršen jako první pomoc pro cestující, potšebující si mezi jednotlivými vlakovými spoji tak jednu noc odpočívání. Klapot košských kopyt mohl v té soutšce mezi ním a nádražím pšobit romanticky. A ovívání pšrosími pery tolik hluku nenadšlalo.

Zbyly mu ty malé místnostky, které z nich ješitě zmenšené o vestavné pšisloušnoství, které ovšem také celkový dojem nerušilo pšehnanou novotou. Kdoví, k šemu tenkrát sloušilyhellip; Tapety obstarožní, opakovaně flikované a natírané barvou pouštního písku, ješitě umocňující dojem Sahary. Do pokojůku se vešodila akorát postel, pšimknutá k pšlskšini a jinak nic. Jedna šidle. V koutě dš s televizorem, produkujícím šlutomodrý obraz na tšech kanálech. O ten jsem se nškolikrát prašodtil. A pak na zdi pšidšlaný tácek, dršící nezbytnou konvici na šaj, štyšmi pšihrádeky s komplimentárním šajem, kávou, cukrem a šesvštlovašem nápojšellip; a jeden malý hrnešek s podšálkem. Více se nešodilo. Pšiti šil šlovšok musel dršet šalek v ruce, nebo ho opatrně vybalancovat na posteli, klasicky anglicky měkké. Když jsem hrnešek uchopil poprvé, byl pšilepen k podšálku horním obvodem.

Akorát záchodokoupelna nebyla tak úplně ošoduntšlá, i když dševšné lajsny kolem vany vlhkem a stšim drobect odšávaly a byly ponšud tmavě lemovány. Tento vešodkerý luxus za 68 liber na noc – tedy bratru za tšitšíce šeské. Zase se mi vybavilo, co jsem šitšoval o chudých emigrantech za války a co jsem nikdy nepochopil: nejlevnějšod; šilo ubytování v hotýlcích, když na byt nemáli. Tšeba byla za Remarquea chudoba emigrantů nášod; jiného, nešod; bohatství intelektuála z evropského východu v jeho neproduktivnějšod;im věku. Poškat: ale v nájem postsocialistickém grunderském kapitalismu platí, že znašoka teprve šini zbošší kýššeným (a taky patšim

drahým!) A náš hotýlek se jmenoval Royal Adelphi Hotel! Jméno vznešenost sama; neš jsem ho viděl, mám i jsem trochu strach, zda to nebude pro náši ministerskou kasu pátmílišný luxus, abych nebyl našen z rozhazovašnosti za státní peníz. Interiér mne uklidnil. Zátmejmá tam králové odkládali své podkoní. Máli to blízko na vlak, kdyby je král vyhodil. Dnes je veškerý provoz na londýnských ulicích znašná hustý. Chodci do sebe naráše, pevninští s ostrovními, jak ti jsou zvyklí chodit vpravo a oni vlevo. V odpolední špiáše o to víc. Autobusy se plouší stášedem másta sotva krokem, jít pšky je šasto rychleší. Auta vyplášují zbytek prostoru mezi nimi. rikšové, dátmíve v Londýně nevidaný zjev, prohánájí se ulicemi s turisty. Ášidiši autobus, vesmá's z nejménášjš Afriky, prodavašky s blízkého Orientu, stánkaší pak pátvodu smíšeného a velmi nejistého. Akorát ti rikšové byli vesmá's mladí bílí. Áše by nášjaký nový druh fit-necentra pro vylepšení exteriéru?

Zato v nedášli! Ponáškud jsem za ta léta pozapomná, še anglická nedášle je totální nicnedášlání. Má i jsem toho ušít ráno, ale úplná mi to stašilo. Odlétal jsem totiž šv nedášli ráno a pravili mi, na máš dotaz hned po pátmíletu na Heathrow, Á mám být na letišti v nedášli nejdátmív v 6.30 a nejpозdájí, ale opravdu nejpозdájí v 8, kdyš mi to odlétá v 8.50. A Á mám pamatovat, še cesta ze stášedu másta trvá skoro celou hodinu. A aš si nemyslím, taxík še bývá v londýnském provozu ještá pomalejší a nadto mnohem drašáší, tak aš si pátmívstanu. I pátmívstal jsem. Vstával jsem v nedášli na tamní podmínky nekátmesánsky brzo, v pát i šesté. Hotel byl ještá v hlubokém spánku a snídaná mála vypuknout aš za dvě hodiny. Naštá stí jsem prozíravá zaplatil ušá všera vešer. Pro jis se ještá v recepci vptal na cestu. Orientováná vypadající mušá mi hbitá vysvětlil to, co, mi Ášekli na letištmou doplášující otázku, jakéše jsou tak mezi spoji metra intervaly, abych nezmeškal, odpováší mi, še tam jezdí jeden vlak za druhým. Tak honem o hladu rychle posbírat svých pát i švestek a tiše vypadnout. Ulice liduprázdné, ojedinášlý mladík pokládající balík novin pátmed obchášdky a stánky, jinak nikdo. Odnáškud náškam projel prázdný autobus. Vyrazil jsem k nejbližáší stanici metra, po svahu k Temáší, abych se taškou obtáškanou spisy a novinami nezchvátil hned na začáštku dne. Pozor! Pátmed vchodem do metra zatašená roleta. Pamáštliv toho, še ušá dá i jsem cestou šetl, še vešer bývají náš které vchody do metra zamykány, šel jsem, tentokrát do kopce, ke stanici další. Stejná dvá linky metra o tomto víkendu nejezdily, pro nutné úpravy šehosi.

I druhá stanice pustá a zavátmená. Odnáškud zevnitá se pátmíšoural uklízivý šernoch. Na máš dotaz, co se dá i udivená odpováší: Vášdyš je pátmede moc brzo, metro začína jezdit aš po pát i osmé. Polilo mne horko. Ví, še j expre z letištá kamsi do Paddingtonu, ale zdaleka nevím, jestli za tášto okolností taky v nedášli ráno, a taky netuším, jak se tam dostat, kdyš metro je doášista bez šívota. Ptal jsem se Ášidiše jednoho náhle zastavivšího autobusu, jak še na Heathrow. Hluboce se zamyslel a po chvíli odpováší, še to musím nášjakým jiným autobusem. Kterým, to však neváší. Na jízdních Ášádech nic pozitivního. Ášas ubíhal, napáští stoupalo. Nikde šíváška, který by vypadal, še ví. Londýnská nedášle, poctiví lidé mají spát. Vášci se mi začášaly jevit šerná. To však pátmítom odehrávalo pátmed rovnáš liduprázdným nádražím. Horror hnedle jako Bergmannovy Lesní jahody. Ušá jen ten co se mu ulomí kolo, mušá, co se rozteáše do kanálu a hodiny bez ruášíšek. Hodiny však ruášíšky má i a neúpro jimi posouvaly. Obešel jsem pusté nádražá i a v koutku uvidá i jediný taxík. Vyrazil jsem k nášmu u doufání, še za volantem nebude sedášt nášjaký duch, který se pátmíšerná zachechtá, kdyš mu Ášeknu, kam potátmēbuju. Nebyl. naopak pátmíjemný mladší mušá, který taky neváší, jak se na letištá jinak dostat, ale še mne tam doveze nadšení, še mi snad nepropadne letenka, se záhy začášalo mánit v nový horror, kdyš jsem pohlédl na taxametr, na kterém pátmískakovala libra za librou, hnedle jak na benzínové pumpá. Ještá jsme nebyli ze stášedu Londýna a ušá tam bylo 10 liber. Lístek na metro stál 3.80. Snažá i jsem se konverzovat nenucená, ale pátmítom jsem v duchu trnul. Já, který pocházím z nebohatých pomášrá, komu babáška Ášíkávala, še taxíkem jezdí jen rozmaátmíci a še jsou to jen takové líš peníze. Já, který jsem v šívotá jel taxíkem asi tak pátkrát, kdyš ušá mi šlo opravdu skoro o šívot. A teáš kouká liber a letištá ještá mimo dohled. No, zastavilo se to na 48 librách. 2160 korun! S tím já musím vydržášet v Praze celiášký týden! Sprotně jsem se dát neodváášil, v obavá, še budu na ministerstvu kárán ze zhášílosti a po obdrášení úáštu jsem vyrazil k dalšímu dobrodruášství.

Ášasová to nebylo tak strašné, bylo pát i osmé, má i jsem pocit, še šasu je aš nazbyt. Ten pocit má i ale pátmedešel hned v letištní hale. Jak byly ulice prázdné, tak v hale to huášelo jak v úle, terminál 1 byl naplná i hady front pátmed Ášadou odbavovacích míst, které však nenesly stopy nápisá, kam še se to zrovna odbavuje. Jak se tam všichni ti lidé dostali, jsem netušil. Zkoumat jsem to ani nezáášal, protoáše vidina šekání v tak dlouhatánské frontá mi opášt orosila šelo potem. šel jsem se tedy informovat k pultu, za nímáš sedášlo náškolik informatorek a prodavaášek letenek, abych se zeptal, co a jak. Vybral jsem si takovou seriózná vyhlášející dáma která vypadala jako zkušenost sama a ukázal jsem jí sváš papír s rozpisem letá, še letenka byla vystavena elektronicky. Nepochopila a ptala se, kde mám letenku papírovou. Zopakoval jsem, še nic jiného, neáš tenhle kus papíru, k dispozici nemám. Nevášícšá zakroutila hlavou a šela se zeptat. Pak si mne našla v poášitaá. To ji ale neuspokojilo a pravila, še jsem má i pátmíit všera, še není jisté, jestli mne všbec vezmou. To zase nebylo jasné mná, p ten papír obsahoval správné datum, šíslo letu a údaj, še let je potvrzován. I zachytila ta dáma obra, co šel zrovna kolem a co má i v ruce mobil. Chvíli mu nášco vzrušená sdášovala a on pak náškam zamobiloval a s uspokojením pokýval hlavou. Trochu to uspokojilo i tu dámu a napsala mi jakousi náhradní letenku, s tou aš jdu k bráná šíslo 20 a tam še se uvidí. Áše se to snad povede, ale še si mám vzít táškou tašku s sebou, še to ješ jisté. A še to ÁCESA v Praze spletly. Co, to jsem nepochopil. Áše bych vlastná má i jít na jiný terminál k pátmépášce ÁCES se domluvit. Nepátmíšlo mi na um proá, letenka byla kontrahována s BA. I prošel jsem hraniáší kontrolou prohodiv náškolik zdvoátmílostních frází a tudáš hladce a pátmíšel ke katru dalšímu. Zase šekání, zase domlouvání. Uáš menší. Tam mi vymášili pátvodní letenku provizorní za letenku provizorní o nášco má i. Ta uáš obsahovala vátšinu bášných údajá, chybášlo jenom šíslo sedadla. Tak hurá po jezdících kobercích k oznaenému východu. Tam nové pátmíekvapení - jen pár lidí do velkého letadla, nikdo u odbavovacího pultíku, aáškoliv má i být za 5 minut „brána“ jíáš uzavátmená. Po tášch pát i minutách se pátmeci jen dostavili dáší stojní odbavová

jsem u nich první. Ouha. Zpátky k jinému katru, kde mi teprve vystaví letenku definitivní. Tam vlídná dáma, ať se posadím, za chvíli to bude. Mezitím se odněkud přihnál obrovský dav a utvořil dlouhatánskou frontu. Připadal jsem si na začátku filmu Jacquese Tatiho Prázdniny pana Hulota.

Dáma se po chvíli davem prodrala a podávala mi letenku. Než se mi ji podařilo uchopit, padl její zrak na mou tašku, letenkou ucukla, kabelu zvedla a šekla, že je moc těžká, že musím zaplatit. Protestoval jsem, že dávno dal do podpalubí, ale že mi to dříve nedovolili. Přeci bych se dobrovolně netahal s takovým krámem. Takže se posadit a šekat. Mezitím dav vsákla roura příchodu k letadlu a já jsem tam zbyl zase sám, jen ješt s nějakou ženou. Ta měla zájem podobný problém, protože po chvíli přišel silný muž, na ně zavazadla a adresní pásky a kamsi je odnesl. My jsme konečně obdrželi kýžené letenky. Do letadla jsem nastoupil jako poslední. Společně podlomenu existenci jistotou jsem usedl na jakési menší sedadlo mezi dvěma normálními, rozklopil si na tětinu naskládaný stolek a začal si číst povzbudivou story z tlustých amerických novin, kde se zdravotní sestra svátvala se svými dojmy ze záplav v New Orleansu, kde došla voda, elektrika, pomoc nikde, zato se objevily hordy drancujících ozbrojenců a ostřelovači, kteří páli a pitá. Lidé měli jako mouchy, sestra je jen stála přikrytá prostěradlem a čít modlitbu a už musela dalšímu umírajícímu zmířovat utrpení aspoň kapkami vody na rty. Byla donucena zastávat roli boha a rozhodovat, kdo přejí a koho musí nechat umřít. Lékaři nakonec umírajícím dávali smrtelné dávky morfinu, ať koliv je to ve státě zakázáno - pokud jim ješt něco zbylo, neboť ozbrojenci se chutně přelékali do obleků zdravotního personálu a kradli drogy, kde se dalo. Kam to ten svát spěje!

V letadle se mezitím ochladilo jak na Sibiř a já byl jen v košili s krátkým rukávem, jak bylo v tom Londýně po horko. Spolucestující po mé pravici i levici se hroužily do svetrů a šál, já měl v echno v podpalubí. Těšil jsem se na teplé "meal", jak rozpis letů sliboval. Meal však nějak ne a ne přijít. Po chvíli přijeli se stolekem a nabízeli - nastojte - ledovou vodu, ale měli taky čaj a kávu. Za horký čaj jsem povdřen. Pak začalo vonět něco pečeného a nám se začaly sbíhat sliny. Dostalo se ale jen na piloty a snad někoho v business class. Na nás zbyla jen ta vlna. Ješt jednou projeli se stolekem s vodou a vodními nápoji a začali jsme klesat. Za co to ti britští airwayci nedávno stávkovali, ksakru? Psalo se, že kvůli tomu, aby nepropustili výrobce a dodavatele oběrstvení. Až by te stávkovali oni? Kde je výborné jídlo, které nám nabízeli před několika roky při cestě z Londýna, kde je Johnny Walker s černou nálepkou, jím nás astovali? Poměry se k směrem k nule, čítkali kdysi moudří V+W. Tenkrát se lidi tomuto výroku smáli. Přistáli jsme v Ruzyni měkce (našt vzhledem k nedávným zprávám o leteckých štích), já však s tvrdou rýmou a zklamáním z toho, že už ani v Anglii, proslulé kdysi jako symbol slučnosti a serióznosti, se šlovák splnění naslibovaného nedoká. Abych to odreagoval, napsal jsem toto povídání. A ješt na letišti jsem napsal tyto poznatky do ankety, o kterou žádají British Airways od svých cestujících vyplnit. Neboť kdo mlčí, souhlasí. Já ne! Přesto přese všechno je ale Londýn krásné a příjemné místo, plné života a mimořádných nových stavební jednání na konferenci bylo opravdu dšojné. MUDR JIŘÍ KUTINA